

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/158/2024
Identifikačné číslo spisu:	7221203060
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:7221203060.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: X.. D. X., narodený X. L. XXXX, bytom v D., Č. XX, zastúpený: JUDr. Pavol Biroš, advokát, so sídlom v Prešove, Bardejovská 44, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o náhradu škody, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K2-42C/11/2021, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 11. júna 2024 sp. zn. 6Co/22/2024-540, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Košice (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 9. novembra 2023 č.k. K2-42C/11/2021 konanie v časti nároku na náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia (škoda na zdraví) a konanie v časti o zaplatenie sumy 148.000 eur zastavil (výrok I.). Zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne odo dňa 27. januára 2021 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III.). Zaviazal žalovaného zaplatiť štátu na účet súdu náklady trov dokazovania vo výške 49,80 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok IV.). Rozhodol, že žalobca má čo do nároku na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanému právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok V.). Žalovanému čo do nároku na náhradu škody voči žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania (výrok VI.).

1.1. Žalobou sa žalobca domáhal zaplatenia 943.984 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody z nezákonných rozhodnutí - štyri uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 11. mája 2011, 10. júla 2012, 20. októbra 2011 a 31. mája 2011. Škoda pozostávala z náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia (ktorej výšku žalobca nevyčíslil), z úhrady za poskytnuté služby štátu nezaplatené žalobcovi vo výške 148.000 eur, z náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 50.000 eur, z náhrady za stratu na zárobku vo výške 43.384 eur a z náhrady za pôžičky, ktoré si musel žalobca zobrať na zabezpečenie chodu spoločnosti ACASE, a.s. vo výške 202.600 eur a zo straty trhovej hodnoty spoločnosti vo výške

500.000 eur.

1.2. Vykonaným dokazovaním mal súd zistené, že vo vzťahu k vzneseným obvineniam jednotlivé oslobodzujúce rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 11. februára 2016, 15. februára 2016, 14. septembra 2016 a 27. novembra 2017. Žalovaný listom zo dňa 26. januára 2021 oznámil žalobcovi, že neboli splnené zákonné podmienky pre uspokojenie jeho nároku na náhradu škody a výpoveďou žalobcu a svedkov mal súd preukázané zásahy v súkromnom i pracovnom živote žalobcu v dôsledku nezákonne vedeného trestného konania. Vec súd právne posúdil podľa ust. § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 17 ods. 1 až 4, § 19 ods. 1, ods. 3 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia (uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 31. mája 2011), t.j. do 31. decembra 2012. Vzhľadom na námietku premlčania vznesenú žalovaným počas konania súd najprv posudzoval jej dôvodnosť a dospel k záveru, že v prvých troch prípadoch nezákonného rozhodnutia trojročná premlčacia doba uplynula ešte pred podaním žaloby (t.j. pred 30. marcom 2021), keď plynutie premlčacej doby skončilo dňom 11. februára 2019, 15. februára 2019 a 14. septembra 2019. Vo vzťahu k poslednému nároku premlčacia lehota začala plynúť dňa 27. novembra 2017 a bola by uplynula dňa 27. novembra 2020, avšak v období od podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku do skončenia tohto konania, t.j. od 20. októbra 2020 do 26. januára 2021 (98 dní) premlčacia doba neplynula. Ex offio bolo tiež plynutie premlčacej lehoty prerušené v zmysle ust. § 1 a § 8 zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby Covid 19 v období od 27. marca 2020 do 30. apríla 2020 (35 dní) a v období od 19. januára 2021 do 28. februára 2021 (41 dní). Teda premlčacia doba, so začiatkom plynutia od 27. novembra 2017, sa dňa 27. marca 2020 prerušila do 30. apríla 2020, následne ďalej plynula od 1. mája 2020 do 19. októbra 2020, opäť sa prerušila od 20. októbra 2020 do 28. februára 2021 a ďalej plynula až od 1. marca 2021. Obdobie prerušenia premlčacej doby tak predstavuje spolu 167 dní, a preto k premlčaniu nároku vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 31. mája 2011 by došlo až dňa 13. mája 2021 a preto žaloba vo vzťahu k tomuto nároku bola dňa 30. marca 2021 podaná včas.

1.3. Pokiaľ žalobca argumentoval, že vo všetkých prípadoch nezákonných uznesení o vznesení obvinenia sa premlčacia doba počíta od toho posledného uznesenia, súd uviedol, že voči žalobcovi boli vedené štyri samostatné trestné stíhania, preto následky ich nezákonnosti - okamihom, kedy boli právoplatne posúdené ako nezákonné, t.j. dňom právoplatnosti oslobodzujúcich rozsudkov, tiež je potrebné posudzovať samostatne. Ako nedôvodnú vyhodnotil aj argumentáciu, podľa ktorej výsledky posledného trestného konania mohli ovplyvniť aj výsledky ostatných trestných konaní, a to z toho dôvodu, že v prvých troch veciach nadobudli oslobodzujúce rozsudky právoplatnosť už vo februári 2016 a v septembri 2016, a teda výsledok trestného konania z novembra 2017 tak právoplatne súdom skončené veci už ovplyvniť nemohol.

1.4. Nestotožnil sa s námietkou žalobcu, že vznesená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/41/2012, uverejnený v časopise Zo súdnej praxe 1/2015, v zmysle ktorého, ak žalobca nevhodnou voľbou prostriedku ochrany svojich práv z objektívneho hľadiska vlastným zavinením vytvoril podmienky pre neskoršie úspešné vznesenie námietky premlčania práva žalovaným, uplatnenie námietky premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd mal za to, že v prejednávanej veci nejde o výnimočnú situáciu, ktorá by odôvodňovala prelomenie inštitútu premlčania, a to ani na základe skutkových okolností prejednávanej veci, postojá žalovaného k uplatnenému nároku na náhradu škody. Okolnosti trestného stíhania žalobcu, týkajúce sa vedenia trestných konaní samostatne pre skutky z rovnakého časového obdobia, jeho dĺžky, či potreby vypovedať v každej veci samostatne, nemajú na beh plynutia premlčacej doby žiadny vplyv. Tieto okolnosti nemohli byť žalobcovi z objektívneho hľadiska prekážkou uplatňovania si predmetného nároku na náhradu škody. Tiež poukázal na to, že žalobca v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 15C/12/2017 si uplatnil na tom istom skutkovom základe nárok na náhradu škody, pričom bol úspešný, rovnako v konaní sp. zn. 15C/6/2020 si úspešne uplatnil nároky v súvislosti s posledne uvádzaným rozhodnutím o vznesení obvinenia, teda už v týchto konaniach si mohol uplatniť celú škodu.

1.5. Konanie v časti nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia a v časti o zaplatenie 148.000 eur titulom úhrad za poskytnuté služby štátu pre späťvzatie žaloby zastavil. Náhradu nemajetkovej ujmy súd priznal žalobcovi sumu 20.000 eur v súlade v ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003

Z.z., keď ju považoval za primeranú s ohľadom na osobu a postavenie žalobcu, okolnosti, za ktorých k ujme došlo (vedenie trestného stíhania 6,5 roka) a na následky vzniknuté žalobcovi v súkromnom, spoločenskom i pracovnom živote, zohľadniac výšku náhrady priznávanú súdmi v skutkovo obdobných prípadoch, pričom v prejednávanej veci nebol súd viazaný maximálnou výškou náhrady nemajetkovej ujmy. Zároveň v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia dňa 31. mája 2011 maximálna výška odškodnenia obetí trestných činov predstavovala 15.850 eur, teda priznaná suma je s ňou porovnateľná a výrazne túto náhradu neprevyšuje. Zároveň priznal žalobcovi aj úroky z omeškania vo výške 5 % ročne odo dňa nasledujúceho po doručení oznámenia žalovaného, že jeho nárok nebude uspokojený (od 27. januára 2021) a v prevyšujúcej časti žalobu o zaplatenie úrokov z omeškania zamietol.

1.6. Žalobu v časti náhrady škody v sume 202.600 eur titulom pôžičiek na chod spoločnosti súd zamietol z dôvodu, že žalobca existenciu škody titulom poskytnutých pôžičiek nepreukázal. K nároku žalobcu na náhradu škody vo výške 500.000 eur, ktorá zodpovedá trhovej hodnote spoločnosti ACASE a.s. a jeho podielu v nej súd uviedol, že žalobca nepreukázal, že svoju majetkovú účasť v spoločnosti stratil v dôsledku nezákonného trestného stíhania. Nebola tak preukázaná výška takto uplatnenej škody (táto mohla byť maximálne v rozsahu 135.456 eur) a ani príčinná súvislosť medzi nezákonným trestným stíhaním a stratou trhovej hodnoty spoločnosti. Ani pri nároku na náhradu za stratu na zárobku vo výške 43.384 eur žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a stratou zárobku, keď pracovný pomer žalobcu v spoločnosti ACASE a.s. trval od 1. septembra 2000 do 30. novembra 2011. Spoločnosť vyhlásila platobnú neschopnosť dňa 28. mája 2012 a dňa 29. decembra 2012 bol vyhlásený na majetok spoločnosti konkurz a k skončeniu pracovného pomeru došlo dohodou. V konaní zároveň nebolo preukázané, že bezprostrednou príčinou zániku spoločnosti ACASE a.s. a bezprostrednou príčinou straty na zárobku žalobcu bolo nezákonné rozhodnutie.

1.7. Na základe vyššie uvedených skutočností súd zamietol žalobu v časti uplatneného nároku na náhradu skutočnej škody vo výške 202.600 eur, vo výške 500.000 eur a vo výške 43.384 eur vrátane príslušenstva. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 11. júna 2024 sp. zn. 6Co/22/2024-540 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. a súvisiacich výrokoch V. a VI. Zároveň vyslovil, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie a v celom rozsahu naň odkazuje. Mal za to, že priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur je primeraná vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci, závažnosť vzniknutej ujmy, vzhľadom na náhrady prisúdené v iných skutkovo obdobných prípadoch súdmi SR a priznanie ďalšej náhrady (až do výšky požadovanej v žalobe 50.000 eur) je nedôvodné. Ďalej sa stotožnil so záverom, že žalobca nepreukázal uplatnený nárok na náhradu skutočnej škody (202.600 eur + 500.000 eur + 43.384 eur), keď nepreukázal vznik tejto škody a ani príčinnú súvislosť medzi takto tvrdenou škodou a nezákonným rozhodnutím. V súvislosti s odvolacími námietkami odvolací súd uviedol, že už súd prvej inštancie sa s nimi dôsledne vysporiadal keď uviedol, že skutočnosti uvádzané žalobcom neodôvodňujú záver, že žalobca si mohol uplatniť náhradu škody zo všetkých nezákonných rozhodnutí až v nadväznosti na oslobodzujúci rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27. novembra 2017. Posledne uvádzaný právoplatný oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 1T/90/2012 zo dňa 23. októbra 2017 nebol relevantným vo vzťahu k začiatku plynutia premlčacej doby od právoplatnosti jemu predchádzajúcich oslobodzujúcich rozsudkov (zo dňa 17. augusta 2015, 24. augusta 2015 a 29. októbra 2015), ktoré nadobudli právoplatnosť ešte v roku 2016, a nemohol nijako ovplyvniť výsledok predchádzajúcich troch už právoplatne skončených konaní. Zároveň vykonaným dokazovaním neboli preukázané žiadne objektívne prekážky, ktoré by bránili žalobcovi uplatniť si nárok z nezákonných rozhodnutí vydaných dňa 11. mája 2011, 10. júla 2012 a 20. októbra 2011 včas v lehote 3 rokov od právoplatnosti jednotlivých oslobodzujúcich rozsudkov, čomu nakoniec svedčí aj tá skutočnosť, že žalobca si v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 15C/12/2017 včas uplatnil na tom istom skutkovom základe, to znamená titulom tých istých nezákonných rozhodnutí a táto mu bola právoplatne súdom priznaná. Podstatným z hľadiska rozhodnutia je tá skutočnosť, že trestné konania voči žalobcovi neboli vedené ako jedno spoločné konanie. Napriek skutočnosti, že nároky na náhradu škody zo zvyšných troch nezákonných rozhodnutí súd zamietol z dôvodu premlčania, rozhodol o celom žalobou uplatnenom nároku na náhradu škody (943.984 eur) ako o škode, ktorá vznikla z nezákonného rozhodnutia zo dňa

31. mája 2011, keďže ju žalobca tak označil za škodu, ktorá vznikla v dôsledku len trestného stíhania začatého voči žalobcovi (4-tým) uznesením zo dňa 31. mája 2011.

2.1. Pokiaľ žalobca argumentuje tým, že žalovaným vznesená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi, odvolací súd poukázal na podrobné správne rozhodnutie súdu prvej inštancie (odseky 32. až 37.), a zdôraznil, že k uplynutiu premlčacej doby nedošlo v dôsledku konania žalovaného a žalobcovi nebránili žiadne objektívne skutočnosti, aby si svoje nároky na náhradu škody z jednotlivých nezákonných rozhodnutí uplatnil včas rovnako, ako to bolo v prípade náhrady škody, pozostávajúcej z trov právneho zastúpenia v trestných konaniach.

2.2. K argumentácii o neprimeranosti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy odvolací súd uviedol, že trestné stíhanie žalobcu trvalo 78 mesiacov, priznaná náhrada 20.000 eur tak predstavuje za 1 mesiac nezákonne vedeného trestného stíhania 256,41 eur. Následky tohto trestného stíhania možno prirovnať k následkom veci prejednáwanej v konaní vedenom pod sp. zn. 2Cdo/228/2020, ktoré trvalo 13 rokov a žalobcovi bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 40.000 eur. Ide teda zároveň aj o náhradu adekvátneho s inými porovnateľnými prípadmi.

2.3. Ostatné námietky ohľadne záveru súdu o nepreukázaní vzniku skutočnej škody a príčinnej súvislosti za pôžičky, stratu trhovej hodnoty spoločnosti ACASE s.r.o. a stratu zárobku žalobcu odvolací súd považoval za nedôvodné a náležite odôvodnené súdom prvej inštancie. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti predmetnému rozhodnutiu podal žalobca dovolanie (ďalej aj „dovolateľ“), prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky týkajúcej sa súladnosti námietky premlčania vznesenej žalovaným s dobrými mravmi. Táto právna otázka ako to vyplýva z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, na ktoré vyššie odkazuje žalobca (sp. zn. 3Cdo/137/2017, sp. zn. 2Cdo/249/2014) a z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, na ktoré v napádanom rozsudku odkazuje odvolací súd (3Cdo/41/2012), je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, kedy dovolací súd v rôznych prípadoch vyhodnocuje námietku premlčania s ohľadom na kategóriu súladu s dobrými mravmi rozdielne (ako súladnú alebo nesúladnú). „Vo vzťahu k údajnému premlčaniu nárokov žalobca poukazuje aj na svoju odvolaciu argumentáciu (na ktorej rovnako naďalej žalobca trvá), a to že žalobca sa o škodu dozvedel až dňa 05. 03. 2018 a ak by prokuratúra uspela v poslednej obžalobe, teda v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 1T/90/2012 a trestný súd by dospel k záveru, že žalobca (obžalovaný v trestnom konaní) mohol zaplatiť napr. sumu 12.000,- EUR v sledovanom období, tak by tento rozsudok mal dosah aj na predtým ukončené prípady vedené na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 3T/35/2012 a 7T/30/2012. Tieto prípady sa týkali neodvedenia poisťného a nezaplatenia dane za rovnaké sledované obdobie. Ak by teda žalobca mal k dispozícii finančné prostriedky vo výške 12.000,- EUR, tak by z nich mohol čiastočne platiť aj v týchto 2 prípadoch. Z uvedeného dôvodu by následne nebol úspešný v dvoch sporoch o náhradu škody, ktorú požadoval za účelne vynaložené trovy obhajoby. Je tak zrejmé, prečo žalobca podal žalobu o náhradu celkovej škody a nemajetkovej ujmy až po poslednom oslobodzujúcom rozsudku, na ktorý viaže žalobca začatie plynutia premlčacej doby.“ Okrem toho uviedol, že súdy podľa názoru žalobcu neprimerane reštriktívnym výkladom zákonných ustanovení o náhrade škody prijali záver, že v danom prípade nie je splnená podmienka príčinnej súvislosti medzi nezákonnými rozhodnutiami a ujmom na strane žalobcu.

4. Žalovaný vo vyjadrení žiadal dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

10. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP je relevantná právna otázka, ktorá už bola dovolacím súdom riešená, pri jej riešení ale nedošlo k ustáleniu rozhodovacej praxe odvolacieho súdu preto, lebo jeho jednotlivé senáty naďalej zastávajú odlišné (rozdielne) právne názory, čo sa prejavuje v ich pretrvávajúcom rozdielnom rozhodovaní.

12. Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie sporu odvolacím súdom v otázke súladnosti námietky premlčania s dobrými mravmi tvrdiac, že žalobca premlčanie nároku na náhradu škody z nezákonných rozhodnutí (uznesenia o vznesení obvinenia z 11. mája 2011, 10. júla 2012, 20. októbra 2011) nezavinil a žalobu podal aj vo vzťahu k nim včas. Plynutie premlčacej doby na podanie žaloby v prípade týchto nezákonných rozhodnutí odvodzuje od právoplatnosti posledného oslobodzujúceho rozsudku z 27. novembra 2017, ktorému predchádzalo nezákonné uznesenie z 31. mája 2011. Na preukázanie opodstatnenosti dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP poukázal na právne závery rozhodnutia najvyššieho súdu 3Cdo/137/2017, 2Cdo/249/2014 a 3Cdo/41/2012.

12.1. Pokiaľ žalobca v dovolaní poukazuje na to, že súdy reštriktívnym výkladom zákonných ustanovení o náhrade škody prijali záver, že v danom prípade nie je splnená podmienka príčinnnej súvislosti medzi nezákonnými rozhodnutiami a ujmom na strane žalobcu, v tomto smere právnu otázku podľa § 421 CSP nevymedzil v súlade s ust. § 432 ods. 1 a 2 CSP, a preto v tejto časti jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

13. Dovolací súd má za to, že žalobca zákonu zodpovedajúcim spôsobom vymedzil právnu otázku súladnosti námietky premlčania s dobrými mravmi, riešenie ktorej bolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu kľúčové, avšak dospel k záveru, že v prejednávanej veci nebol daný dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, pretože tu nie je daný judikatórny rozpor rozhodnutí odvolacieho súdu v otázke súladnosti námietky premlčania s dobrými mravmi.

14. Vo veci sp. zn. 3Cdo/137/2017, na ktorej rozpor poukázal dovolateľ, najvyšší súd zadefinoval dobré mravy ako „súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji preukazujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú akceptované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem správania. Rozpor s dobrými mravmi spočíva v tom, že výkon práva sa prieči spoločensky uznávaným názorom, ktoré vo vzájomných vzťahoch určujú, aký má byť obsah ich konania, aby bol súladný so všeobecnými zásadami spoločnosti. Vo všeobecnosti ide o prípad konania v rozpore s dobrými mravmi vtedy, keď konajúci síce formálne postupuje v medziach svojho práva, ale realizáciou tohto práva sleduje poškodenie druhého účastníka právneho

vzťahu. V takom prípade síce ide o výkon práva, avšak výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, pre ktorý je typické, že konajúcemu v skutočnosti nejde o dosiahnutie cieľov, ktoré právo s takým konaním spája, ale mu ide o to, aby vedľajšie účinky jeho konania viedli k stavu jemu vyhovujúcemu, avšak poškodzujúcemu druhú stranu. Taký výkon práva, i keď je so zákonom formálne v súlade, je v skutočnosti výkonom práva iba zdanlivým, lebo jeho účelom nie je vykonať (svoje) právo, ale poškodiť právo (niekoho iného) ... Vznesenie námietky premĺčania v zásade neodporuje dobrým mravom, v niektorých individuálnych prípadoch však nie je vylúčená možnosť existencie takej situácie, v ktorej uplatnenie tejto námietky je výrazom zneužitia práva na úkor druhého účastníka daného právneho vzťahu, ktorý uplynutie premĺčacej doby nezavinil a zánik jeho nároku by v takom prípade znamenal pritvrdý postih v porovnaní s rozsahom ním uplatňovaného práva“.

15. Vo veci sp. zn. 2Cdo/249/2014, na ktoré poukázal dovolateľ, bolo rozhodnutie odvolacieho súdu zrušené a vrátené na ďalšie konanie pre jeho nedostatočné odôvodnenie, keď uviedol: „Všeobecne možno bezpochyby dôvodiť, že v konaní účastníkom konania opodstatnene vznesenú námietku premĺčania voči uplatňovanej pohľadávke, nemožno pokladať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože inštitút dobrých mravov je zákonným inštitútom a prispieva k istote v právnych vzťahoch. Za špecifických okolností však výkon práva namietať premĺčanie uplatneného nároku by mohlo byť konaním umožňujúcim poškodiť druhého účastníka právneho vzťahu, ktorý márne uplynutie premĺčacej doby nezavinil a voči ktorému by zánik uplatňovaného nároku v dôsledku uplynutia premĺčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo neuplatnil včas. Znaky konania vykazujúce priamy úmysel poškodiť druhého účastníka je potrebné vyvodzovať z tých okolností, za ktorých bola námietka premĺčania tohto nároku uplatnená a nie z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatňovaného nároku odvodzovaný, inými slovami, rozhodujúce (určujúce) pre odopretie účinkov námietky premĺčania sú okolnosti, ktoré existovali v čase uplatnenia námietky premĺčania. Tieto okolnosti musia byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do právnej istoty, akým je neumožnenie práva uplatniť námietku premĺčania. V súdnej veci žalobca okolnosti, pre ktoré by uplatnenie námietky premĺčania malo byť v rozpore s dobrými mravmi odvodzoval zo skutočnosti, že žalovaná 2/ sama zdržiavala rozhodnutie o náhrade škody, ktorá žalobcovi nezákonným rozhodnutím Okresného súdu Trnava vznikla a odmietla mu nahradiť nemajetkovú ujmu napriek tomu, že jej zákon č. 514/2003 Z.z. takéto právo priznáva.“

16. Vo veci sp. zn. 3Cdo/41/2012 (ZSP 1/2015) najvyšší súd uvádza: „Dobрым mravom zásadne neodporuje, ak niekto namieta premĺčanie práva uplatňovaného voči nemu, lebo inštitút premĺčania je inštitútom zákonným a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa zo zákona premĺčuje. Ak žalobca nevhodnou voľbou prostriedku ochrany svojich práv z objektívneho hľadiska vlastným zavinením vytvoril podmienky pre neskoršie úspešné vznesenie námietky premĺčania práva žalovaným, uplatnenie námietky premĺčania nie je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 OZ“.

17. Z dovolania vyplýva, že žalobca nesúhlasí s právnym posúdením veci v otázke premĺčania nároku na náhradu škody, vznesenej žalovaným a neakceptovaním jeho námietky, že táto bola v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 OZ, s poukazom na výnimočnosť jeho situácie, ktorá je spojená s tým, že žalobca musel čakať na výsledky posledného trestného konania, „v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 1T/90/2012 a trestný súd by dospel k záveru, že žalobca (obžalovaný v trestnom konaní) mohol zaplatiť napr. sumu 12.000,- EUR v sledovanom období, tak by tento rozsudok mal dosah aj na predtým ukončené prípady vedené na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 3T/35/2012 a 7T/30/2012. Tieto prípady sa týkali neodvedenia poisťného a nezaplatenia dane za rovnaké sledované obdobie. Ak by teda žalobca mal k dispozícii finančné prostriedky vo výške 12.000,- EUR, tak by z nich mohol čiastočne platiť aj v týchto 2 prípadoch. Z uvedeného dôvodu by následne nebol úspešný v dvoch sporoch o náhradu škody, ktorú požadoval za účelne vynaložené trovy obhajoby. Je tak zrejmé, prečo žalobca podal žalobu o náhradu celkovej škody a nemajetkovej ujmy až po poslednom oslobodzujúcom rozsudku, na ktorý viaže žalobca začatie plynutia premĺčacej doby.“

17.1. Otázka premĺčania a dobrých mravov bola riešená dovolacím, či ústavným súdom vo viacerých iných prípadoch, a to nasledovne.

17.2. Z hľadiska vývoja aplikačnej praxe súdov je možné sledovať postupné odkláňanie sa od právneho názoru Najvyššieho súdu SR uvedené v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/148/2004, ktorým vyslovil, že „dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní (§ 100 ods. 1 OZ) nemožno považovať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 OZ.“.

17.3. Podľa nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 176/2011 (bezdôvodné obohatenie) samotná dôvodnosť vznesenej námietky premlčania však rozpor s dobrými mravmi nezakladá. Aplikácia tohto inštitútu by mala byť len výnimočná a nemala by zhojovať neznalosť zákona - t.j. neznalosť plynutia premlčacích dôb. V tomto smere je potrebné poukázať aj na jednu zo základných zásad súkromného práva - *vigilantibus iura scripta sunt* - právo patrí bdelým. Preto je potrebné pri skúmaní otázky, či je vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi skúmať, či strana konania, ktorá sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi v súlade s § 3 ods. 1 OZ, postupovala s dostatočnou mierou starostlivosti a opatrnosti práve v súlade so zásadou *vigilantibus iura*, ktorá predpokladá, že každý zodpovedá za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti nielen pri vzniku právneho vzťahu, ale aj pri uplatňovaní svojich práv a výkone svojich práv a povinností z neho vyplývajúcich.

17.4. V rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/151/2012 (náhrada nemajetkovej ujmy) sa uvádza: Posúdenie dôvodnosti námietky premlčania zostáva na úvahe súdu, ktorý objektívne prihliada predovšetkým na to, za akých okolností bola námietka premlčania vznesená, za akých okolností k premlčaniu došlo (dôvody, pre ktoré nedošlo k uplatneniu práva) a prípadne samotnú ujmu, ktorá veriteľovi v dôsledku účinkov premlčania hrozí. Úmysel poškodiť druhého účastníka námietkou premlčania však nemožno vyvodiť z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatneného nároku vyvodzovaný, ale z tých konkrétnych okolností, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená. Tieto okolnosti by pritom museli byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania.

17.5. Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/441/2013 námietka premlčania a dobré mravy (prevod nebytového priestoru) - Uplatnenie námietky premlčania sa prieči dobrým mravom v tých výnimočných prípadoch, v ktorých je výrazom zneužitia tohto práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil. Ustanovenie § 3 ods. 1 OZ je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy, ktoré dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, ak to tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Postup podľa uvedeného ustanovenia má miesto iba v ojedinelých a vo výnimočných prípadoch, a to vtedy, ak vznesenie námietky premlčania nesie znaky zneužitia tohto práva. Výrazom zneužitia práva v neprospech toho účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by nepriznanie jeho nároku súdom v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil, (prípadne, kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov), či uspokojenia iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť, či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózy výkon práva). Tieto okolnosti musia byť naplnené v takej výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. Preto pre odopretie účinkov vznesenej námietky premlčania z dôvodu ich rozporov s dobrými mravmi sú rozhodujúce individuálne okolnosti, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená.

17.6. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 33/2012 námietka premlčania zásadne dobrým mravom neodporuje, ale môžu nastať situácie (napr. v pomere blízkych príbuzných či spolupracovníkov alebo spolumajiteľov firmy a pod.), že uplatnenie tejto námietky je výrazom zneužitia práva na úkor strany konania, ktorá márne uplynutie premlčacej doby nezavinila, a voči ktorému by za takej situácie zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo neuplatnil včas. V duchu tohto právneho názoru sa uplatnenie premlčacej námietky môže priečiť dobrým mravom len vo výnimočných prípadoch, keď by bolo na úkor strany konania, ktorá márne uplynutie premlčacej doby nezavinila, alebo keď by sa aprobovalo konanie, ktoré je *contra bonos mores* (§ 3 ods. 1 OZ).

18. Ustanovenie § 3 OZ je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy, ktoré dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi, a v prípade, ak to tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Dobrými mravmi ustanovenie § 3 ods. 1 OZ rozumie súhrn

spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, stotožňuje sa s nimi rozhodujúca časť spoločnosti a majú povahu základných noriem.

18.1. Premlčanie je zákonným inštitútom prispievajúcim k istote v právnych vzťahoch a jeho námietka dobrým mravom zásadne neodporuje. Výnimkou sú situácie, kedy uplatnenie tejto námietky je výrazom zneužitia práva na úkor strany, ktorá márne uplynutie premlčacej doby nezavinila a voči nej by zánik nárok bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoj nárok neuplatnil včas.

18.2. Z vyššie uvedenej judikatúry dovolacieho a ústavného súdu je zrejmé, že otázka premlčania a dobrých mravov je v zásade ustálená v tom, že nevylučuje, že vznesenie námietky premlčania by mohlo byť v rozpore s dobrými mravmi, avšak vždy musí ísť o veľmi výnimočné prípady, v ktorých je výrazom zneužitia tohto práva na úkor strany, ktorá márne uplynutie premlčacej doby nezavinila. Ak by výkon práva namietat' premlčanie uplatneného nároku bol len prostriedkom umožňujúcim poškodiť iného účastníka právneho vzťahu, zatiaľ čo dosiahnutie vlastného zmyslu a účelu sledovaného právnu normou by zostalo vedľajšie a z hľadiska konajúceho by nemalo význam, išlo by tak síce o výkon práva, ktorý je formálne v súlade so zákonom, avšak išlo by o výraz zneužitia tohto subjektívneho práva (označované aj ako šikana) na úkor druhého účastníka, a teda o výkon v rozpore s dobrými mravmi. O konaní vykazujúcom znaky priameho úmyslu poškodiť druhého účastníka by však nebolo možné uvažovať z okolností a dôvodov, z ktorých sa vznik uplatneného nároku vyvodzuje, ale len z konkrétnych okolností, za ktorých bola námietka premlčania tohto nároku uplatnená. Tieto okolnosti musia byť naplnené v takej výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. V tomto smere je potrebné poukázať aj na jednu zo základných zásad súkromného práva - *vigilantibus iura scripta sunt* - právo patrí bdelym. Preto je potrebné pri skúmaní otázky, či je vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi skúmať, či strana konania, ktorá sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi v súlade s § 3 ods. 1 OZ, postupovala s dostatočnou mierou starostlivosti a opatrnosti práve v súlade so zásadou *vigilantibus iura*, ktorá predpokladá, že každý zodpovedá za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti nielen pri vzniku právneho vzťahu, ale aj pri uplatňovaní svojich práv a výkone svojich práv a povinností z neho vyplývajúcich. Preto pre odopretie účinkov vznesenej námietky premlčania z dôvodu ich rozporov s dobrými mravmi sú rozhodujúce individuálne okolnosti, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená.

19. Žalobca na podporu svojich tvrdení vo vzťahu k dovolacej námietke, že žalovaný podal námietku premlčania v rozpore s dobrými mravmi, uvádza: „Vo vzťahu k údajnému premlčaniu nárokov žalobca poukazuje aj na svoju odvolaciu argumentáciu (na ktorej rovnako naďalej žalobca trvá), a to že žalobca sa o škode dozvedel až dňa 05. 03. 2018 a ak by prokuratúra uspela v poslednej obžalobe, teda v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 1T/90/2012 a trestný súd by dospel k záveru, že žalobca (obžalovaný v trestnom konaní) mohol zaplatiť napr. sumu 12.000,- EUR v sledovanom období, tak by tento rozsudok mal dosah aj na predtým ukončené prípady vedené na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 3T/35/2012 a 7T/30/2012. Tieto prípady sa týkali neodvedenia poistného a nezaplatenia dane za rovnaké sledované obdobie. Ak by teda žalobca mal k dispozícii finančné prostriedky vo výške 12.000,- EUR, tak by z nich mohol čiastočne platiť aj v týchto 2 prípadoch. Z uvedeného dôvodu by následne nebol úspešný v dvoch sporoch o náhradu škody, ktorú požadoval za účelne vynaložené trovy obhajoby. Je tak zrejmé, prečo žalobca podal žalobu o náhradu celkovej škody a nemajetkovej ujmy až po poslednom oslobodzujúcom rozsudku, na ktorý viaže žalobca začatie plynutia premlčacej doby.“

19.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že vznesenú námietku premlčania žalovaného nemožno posudzovať v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko k uplynutiu premlčacej doby na uplatnenie nároku na náhradu škody, ktoré žalobca vyvodzuje z prvých troch uvádzaných nezákonných rozhodnutí (uznesenia o vznesení obvinenia z 11. mája 2011, 10. júla 2012, 20. októbra 2011), nedošlo v dôsledku konania žalovaného a žalobcovi nebránili žiadne objektívne skutočnosti, aby si z jednotlivých nezákonných rozhodnutí uplatnil náhradu škody včas. V tejto súvislosti uviedol:

„40.1. Ako správne uviedol súd prvej inštancie, posledne uvádzaný právoplatný rozsudok Okresného súdu Košice I sp.zn. 1T/90/2012 zo dňa 23.10.2017 nebol relevantným vo vzťahu k začiatku plynutia premlčacej doby od právoplatnosti jemu predchádzajúcich rozsudkov (sp.zn. 3T/35/2012 zo dňa 17.8.2015, sp.zn. 6T/14/2013 zo dňa 24.8.2015 a sp.zn. 7T/30/2012 zo dňa 29.10.2015), ktoré

nadobudli právoplatnosť ešte v roku 2016 (išlo o oslobodzujúce rozsudky), a teda výsledok trestného konania - rozsudok Okresného súdu Košice I sp.zn. 1T/90/2012 zo dňa 23.10.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27.11.2017, nemohol nijako ovplyvniť výsledok predchádzajúcich troch už právoplatne skončených konaní. 40.2. Zároveň vykonaným dokazovaním neboli preukázané žiadne objektívne prekážky, ktoré by bránili žalobcovi uplatniť si nárok z nezákonných rozhodnutí vydaných dňa 11.5.2011, 10.7.2012 a 20.10.2011 včas, teda v lehote 3 rokov od právoplatnosti jednotlivých oslobodzujúcich rozsudkov, čomu nakoniec svedčí aj tá skutočnosť, že žalobca si v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 15C/12/2017 včas uplatnil na tom istom skutkovom základe, to znamená titulom tých istých nezákonných rozhodnutí o vznesení obvinenia nárok na náhradu škody, pozostávajúcej z trov trestného konania a táto mu bola právoplatne súdom priznaná. 40.3. Podstatným z hľadiska rozhodnutia je tá skutočnosť, že trestné konania voči žalobcovi neboli vedené ako jedno spoločné konanie a aj keď išlo o obdobné skutky, ktorých sa žalobca dopustil v časových obdobiach po sebe nasledujúcich, následky nezákonnosti jednotlivých trestných stíhaní vznikali vo vzťahu k nemu samostatne vždy okamihom, kedy boli právoplatne posúdené ako nezákonné a začiatok plynutia premľacej doby preto súd posudzoval správne od právoplatnosti jednotlivých rozhodnutí.“ Zároveň odkázal na dôvody uvádzané v rozhodnutí súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/41/2012; Zsp 1/2015.

20. Odvolací súd svoje rozhodnutie postavil teda na závere, že žalovaný dôvodne uplatnil námietku premľčania voči nároku žalobcu na náhradu škody vo vzťahu k nezákonným rozhodnutiam - uzneseniam o začatí trestného stíhania 11. mája 2011, 10. júla 2012 a 20. októbra 2011, námietku premľčania nepovažoval pritom za rozpornú s dobrými mravmi podľa § 3 OZ, keď nezistil žiadne okolnosti, ktoré by žalobcovi bránili uplatniť si nárok v premľacej lehote 3 rokov od právoplatnosti jednotlivých oslobodzujúcich rozsudkov, najmä vzhľadom na tú skutočnosť, že žalobca si v konaní na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 15C/12/2017 včas uplatnil na tom istom skutkovom základe, titulom tých istých nezákonných rozhodnutí o vznesení obvinenia nárok na náhradu škody, pozostávajúcej z trov trestného konania a táto mu bola právoplatne súdom priznaná. Námietku žalobcu, že musel počkať na výsledky posledného rozhodnutia, t.j. právoplatného oslobodzujúceho rozsudku z 27. novembra 2017, viažúceho sa k nezákonnému uzneseniu z 31. mája 2011, z ktorého si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody v premľacej dobe, teda včas, súd neuznal aj vzhľadom na to, že voči žalobcovi boli tieto 4 trestné stíhania vedené samostatne za rovnaké podobné skutky - neodvedenie poistného a nezaplatenia dane, avšak za rôzne na seba nasledujúce časové úseky, pričom konania boli vedené samostatne a preto aj následky ich nezákonnosti vznikli samostatne a to dňom právoplatnosti jednotlivých právoplatných oslobodzujúcich rozsudkov.

21. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že pokiaľ žalobca tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu v preskúmvanej veci záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu rozhodovaná rozdielne, robí tak neopodstatnene. Žalovaný nezneužil svoje právo namietať premľčanie na úkor žalobcu, t.j. šikanóznym výkonom práva, naopak žalobca nebol dôsledný pri uplatňovaní svojho práva nároku na náhradu škody a objektívne zavinil premľčanie nároku na náhradu škody vyplývajúceho z nezákonných rozhodnutí - uznesení o vznesení obvinenia z 11.mája 2011, 10. júla 2012, 20. októbra 2011, o čom svedčí fakt, že si z rovnakých nezákonných rozhodnutí uplatnil nárok na náhradu škody včas v inom konaní vedenom pred Okresným súdom Košice. Dovolanie v posudzovanej veci preto smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, v dôsledku čoho najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné.

22. Na záver dovolací súd dáva žalobcovi (zastúpenému advokátom, ako kvalifikovaným právnym zástupcom) do pozornosti bod 40.4. rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom uvádza, že súd rozhodol o celom žalobou uplatnenom nároku na náhradu škody, t.j. o sume 943.984 eur, nakoľko ju žalobca označil podaním doručeným dňa 19. apríla 2013 za škodu, ktorá vznikla v dôsledku len trestného stíhania začateho voči žalobcovi uznesením zo dňa 31. mája 2011. Teda o celom nároku rozhodol bez ohľadu na to, či nárok z nezákonných rozhodnutí zo dňa 11. mája 2011, 10. júla 2012 a 20. októbra 2011 zamietol z dôvodu ich premľčania.

23. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.